
Bods– og Bededagsbøn

Lyrik af

Kaj Munk

Udgivet i 2018. Teksten må i denne form frit benyttes med angivelse af Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet, som kilde.

Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet.

Indhold

Kilde Munk, Kaj. 1949. "Bods- og Bededagsbøn", i: *Mindeudgave Digte*, side: 176, København: Nyt Nordisk Forlag Arnold Busck.

Bods– og Bededagsbøn

Skal vi knurre imod Himlen
over Tab af Navn og Ære?
Skal vi klage: Gud, vor Skæbne
er utaalelig at bære?

Skal vi rase mod din Svøbe,
som nu strimer vore Lænder?
Herre, nej, vi dybt os bøjer,
se, vi faar, hvad vi fortjener.

Du, som var saa god imod os,
du, som gav med runde Hænder –
agted vi din Gave ringe,
faar vi nu, hvad vi fortjener.

Danmarks Land i Arv og Eje
skænkede du os frit og ganske.
Ak, selvfølgelig vi tog det,
glemte næsten, vi var danske,

glemte, at kun den er Livets
Gave værd, der vil den værge.
„Tør du ikke Livet miste,
kan du aldrig Livet bjerge.“

Vidt i gode Kaar vi drev det,
arme faa og rige flere
– og bekræftede det Ordsprog
om, at meget kun vil mere.

Friheds Lys du blandt os tændte,
men vi kivedes og klafred,
og vi spyttede paa hinanden,
saa det oste, saa det blafred.

Selv da Helved aabned Gabet,
og vi stod paa Afgrundsranden,
blev vi alvorsløse ved med
blot at puffe til hinanden.

Skønt af Angest for at bede
denne Bøn mit Hjerte brænder,
beder jeg dog: Herre, tugt os,
du, som gav med runde Hænder,

tugt os nu med strenge Hænder,
som vi længe det fortjente,
lad os ej for billigt slippe,
og begynde, hvor vi endte.

Naar vi Straffens gavnlige beske
Brygg har tømt af brede Fade,
tilgiv os vor Skyld og lær os
vores Skyldner at forlade.